

první kapitola

Povolání k modlitbě

Byla to nostalgická procházka. Při pohledu na raketoplán, který se za řekou chystal během několika hodin ke startu, se mi hlavou začala honit spousta myšlenek. Tady, v prostorách Kennedyho vesmírného centra, kde můj manžel LeRoy pracoval jako letecký a kosmický inženýr, jsme společně vychovali naše tři děti.

Cestou po hlavní městské ulici jsem se zastavila u břehu řeky, kam jsem kdysi vodívala děti, aby se podívaly na vypuštění rakety. Téměř jsem slyšela známá slova: „Pět-čtyři-tři-dva-jedna... start! Právě jsme odstartovali!“ burácelo z přenosného rádia.

„Do toho, chlapci, do toho!“ křičeli jsme spolu s Quinette, Keithem a Sherry, zatímco jsme natahovali krky, abychom viděli, jak raketa rychle stoupá floridským nebem do vnějšího prostoru. Sherry, naše tříletá dcera, s nadšením tleskala svými drobnými ručkami a ptala se: „Je tatínek v práci? Mohl by už jít domů?“

„Ano, přijde domů za pár hodin, aby se mohl prospat,“ ujišťovala jsem ji vždycky. Potom jsme seděli na kapotě auta a sledovali oblohu, dokud raketa našim zrakům nezmizela a jediné, co po ní zůstalo, byla nepatrná bílá čára.

Na místě, kde se dříve shromažďovaly stovky přihlížejících, dnes stála restaurace Hickory House. Z mých vzpomínek na minulost mě vytrhla až kořeněná vůně masa, čerstvě upečeného na rožni, která mě přenesla zpět do přítomnosti a pak i do restaurace.

Když jsem se prodírala přeplněnou místností, abych našla místo, najednou jsem uslyšela, jak na mě někdo volá: „Quin – pojď si sednout ke mně.“

Neviděla jsem Annie celé roky. Spřátelily jsme se v době, kdy spolu naši manželé, oba inženýři, pracovali a naše děti se kamarádily. Manžel Annie byl však později přeložen a naše rodina se odstěhovala do jiné části Floridy. Seděla přede mnou se svěšenými rameny a sklíčeným výrazem v očích, zasmušile usrkávala kávu a přitom kouřila. Vypadala o deset let starší než ve skutečnosti.

Usmály jsme se na sebe a objaly se. Sotva jsme probraly otázky typu „Kde teď bydlí tvé děti?“, odvážně jsem se zeptala, až mě to samotnou zaskočilo:

„Annie, nemám v úmyslu strkat nos do tvých věcí, ale vypadáš ztrápeně. Jak jsi na tom duchovně?“

„Nulově,“ vzdychla a naznačila svým palcem a ukazovákem zmíněnou číslici. „Prostě nulově.“

Objednala jsem si sendvič a v duchu jsem požádala Pána, aby mi pomohl povzbudit moji dávnou přítelkyni.

„Ale co se stalo s tebou?“ zeptala se, zatímco zamáčkla cigaretu a vyfoukla kouř přes rameno. „Proč jsi pro všechno na světě tak veselá? A proč se zajímáš o můj ‚duchovní stav‘? Když jsme kdysi vozily děti k řece, abychom se dívaly, jak startují rakety, nikdy jsi o takových věcech nemluvila.“

„Víš, Annie, od té doby, co mě znáš, se můj vztah k Bohu hodně změnil,“ odpověděla jsem. „Vždycky jsem chodila do církve, ale teď cítím, že Ježíš je opravdu mým nejlepším přítelem. To, že jsem se naučila modlit, přineslo do mého života velikou změnu.“

„Když jsme se odtud odstěhovali, úplně jsme přestali do církve chodit,“ přiznala Annie a bezmyšlenkovitě míchala svou kávu. „Myslím, že Bůh byl s námi, ale nemodlila jsem se a ani jsem Mu příliš nevěnovala pozornost. Přistěhovali jsme se zpátky před ne-

dávnm, ale své problémy jsme si přinesli s sebou. Edward a já spolu nevycházíme... moji rodiče stárnou a potřebují, aby se o ně někdo staral... naše děti to taktak zvládají. Nevím, jak jim pomoci, tím méně jak se za ně modlit..." Její poslední slova byla sotva slyšet.

Odpoověď na všechny tvé problémy

Při rozhovoru s Annie jsem vycítila, že se nejedná o pouhé klábošení s dávnou přítelkyní. Bylo to nadpřirozené setkání, které připravil Bůh, abych si s Annie mohla promluvit. Zhluboka jsem se nadechla, odložila svůj zpoloviny snědený sendvič a odvážně jsem na Annie vyrukovala s tím, že potřebuje zase začít mluvit s Bohem.

„Bůh je odpovědí na všechny tvé problémy,“ řekla jsem. „Je však třeba, abys vydala svůj život Ježíši a chodila po Jeho cestách, aby ti mohl pomoci. Modlitba není jen nějaké poslední zachytné stéblo nebo zoufalá taktika. Je to důsledek toho, že přijmeš Ježíše jako Pána a rozvíjíš s Ním vztah.“

Sklonila hlavu a mezi námi se rozhostilo ticho. Poprosila jsem Pána, aby mi ukázal, co mám ještě říci.

„Mohu se hned teď s tebou pomodlit, Annie?“ zeptala jsem se mírně. Přikývla, aniž vzhlédla. Zatímco jí slzy stékaly po tvářích, společně jsme se modlily. Annie poprosila Boha, aby jí odpustil, že zbloudila, a obnovila vůči Němu svůj závazek, k němuž se rozhodla už před lety. Všechna tíha z ní očividně spadla, její výraz se rozzářil a skrze slzy se jí začal prodírat úsměv.

„Všichni z nás se dopouštíme té chyby, že podceňujeme důležitost modlitby, Annie,“ řekla jsem a tiskla jí přitom ruku. „Když se potýkáme se zdánlivě nepřekonatelnými problémy, máme sklony vzdychnout, pokrčit rameny a říci: ‚Tak, a všechno, co teď můžeme dělat, je modlit se.‘ Ale ve skutečnosti je modlitba pravděpodobně tím nejsmysluplnějším rozhodnutím, které můžeme kdy udělat.“

„Určitě se o tom musím dozvědět víc,“ řekla Annie rozhodně, „protože většina mých problémů teď skutečně vypadá neřešitelně. Ani vlastně nevím, kde začít.“

Číšnice nám dolila kávu. Další hodinu jsem pak Annie předávala některé biblické principy, které se mi osvědčily během posledních sedmnácti let, kdy jsem se učila poznávat Boží cesty skrze různé zkoušky a omyly.

Vyprávěla jsem jí o tom, jak jsem se modlila za naše tři děti, které se nakonec vrátily k Pánu... za blízkého příbuzného, který se smířil se svými čtyřmi dětmi... za svého švagra, který přijal Ježíše měsíc před tím, než zemřel.

Nemusíš všemu rozumět

„Odpovídá Bůh *vždycky* na modlitbu tak, jak si člověk přeje?“ zeptala se Annie se zmateným výrazem na tváři. „Ne že bych nevěřila v modlitby, ale všechno se mi to zdá takové tajemné.“

„Já vím, ale nemusíš rozumět všemu, co se modliteb týče, abys s nimi mohla začít,“ odpověděla jsem. „Pamatuješ, jak některým z nás občas v noci někdo zavolal, zrovna když naši manželé a všichni ostatní muži z okolí pracovali kolem časoměřiče startovací plochy, a vyhrožoval nám?“

„Ano, na to si pamatuji,“ přikývla Annie.

„Tehdy jsem opravdu zápasila se strachem. Potom mě ale jednoho dne povzbudila má nejlepší přítelkyně Betty Anne, když mi řekla: ‚Quin, jestliže je Ježíš Kristus Pánem tvého života, proč se tak bojíš všech těch výhrůžných telefonátů vůči sobě a své rodině?‘“

„Co jsi na to řekla?“

„Její otázka mě vážně popudila. Ale musela jsem uznat, že skutečně nežiji příliš blízko Pánu. Věděla jsem, že mi to řekla, protože jí na mně záleželo.“

Vyprávěla jsem Annie i to, jak o několik dní později Betty Anne čekala venku před kanceláří našeho pastora a modlila se za mě, zatímco já jsem uvnitř klečela na kolenou a prosila Ježíše, aby se stal Pánem mého života a aby mě naplnil svým Duchem svatým. Toho večera Pán skutečně změnil můj život a začal mě vyučovat, jak se modlit.

„Víš, Annie, modlitby jsou jako rakety, které vysíláme k Božímu trůnu,“ pokračovala jsem. „Dostala jsem odpověď na mnoho svých modliteb a mohu jen prohlásit: ‚Mise vyplněna!‘ Jiné z nich, které jsem odpálila, jsou takzvané ‚čekací modlitby‘, které své mise zatím ještě nedosáhly. Ale v Boží čas se tak stane. Musím jen důvěřovat Bohu a Jeho Slovu. Budu se s tebou modlit za tvou rodinu a věřím, že brzy uvidíš, jak Bůh jedná v jejich prospěch.“

Annie odložila svůj šálek s kávou. „No, věřím, že dnešek je pro mě novým začátkem,“ řekla a s úsměvem na tváři se zvedla k odchodu.

Mé modlitební dobrodružství

Cestou zpátky domů k přítelkyni, u níž jsem pobývala, se mi připomnělo, jak se tím, že jsem vydala svůj život Ježíši, odstartovalo mé vlastní „vesmírné dobrodružství“ v duchovním světě, během něhož jsem začala odhalovat naprosto novou rovinu komunikace s Bohem.

Mé první pokusy modlit se nahlas byly poněkud neohrabané. „Prostě to nedokážu,“ stěžovala jsem si Lauře, která se nabídla, že mě naučí se modlit. „Jednoduše mluv k Bohu, jako teď mluvíš se mnou. Zkoušej se modlit nahlas. Zdatnou modlitebnicí se nestaneš, aniž bys měla praxi a byla vytrvalá,“ přemlouvala mě. Musela jsem si na to, že se modlím nahlas i o samotě, postupně zvyknout. Časem však mé zábrany rozmlouvat se svým nebeským Otcem začaly slábnout.

Postupně jsem k Němu mluvila stále častěji a také jsem déle čekala v Jeho přítomnosti, až promluví On ke mně. Studovala jsem Bibli, abych se dozvěděla, jak se modlili muži a ženy přede mnou. Také jsem poslouchala, když křesťanští vedoucí mluvili nahlas k Bohu a zapisovala jsem si jejich modlitby, abych si je později mohla prostudovat a něčemu se z nich naučit.

Protože jsem v našem poněkud technicky zaměřeném prostředí měla možnost často poslouchat „vesmírné hovory“, souvislost mezi

průzkumem meziplanetárního prostoru a mým modlitebním dobrodružstvím se stala dostatečně zjevnou.

Jak jsem se naučila, každá modlitba má konkrétně vymezený záměr, směřující k přesnému cíli – podobně jako je tomu v případě vypuštění rakety. Stejně jako inženýři počítají s tím, že každá odpálená raketa splní svou misi, na mně bylo, abych začala očekávat, že i mé modlitby přinesou konkrétní výsledky.

Na rozdíl od lidí s omezenou myslí, kteří sedí za navigačním panelem a řídí pohyb stroje tím, že otáčejí číselníky a ovládají spínače, jsem já mohla – bez použití jakéhokoli technického vybavení – vysílat své modlitby přímo k nekonečnému, všemohoucímu Bohu Stvořiteli! Tomu, který učinil nebesa i zemi a všechno, co je v nich. Tomu, který stvořil tebe i mě.

Dnes pro mě modlitba znamená přijít k osobnímu milujícímu Otci, který říká: „Pojď, mé milované dítě, a zavolej na Mě! Já ti odpovím! Přístup s důvěrou k trůnu milosti... Je pro mě něco obtížné?“ (viz Židům 4,16; Jeremjáš 32,27; 33,3).

Jak se k Němu přiblížíme? Jak s Ním začneme komunikovat? Při svém hledání jsem objevila, že dříve, než vyšleme své modlitby k nebi, je třeba splnit určité předpoklady – stejně jako se před vypuštěním odpočítává start rakety.

Ježíš je cesta

Je třeba, abychom osobně znali Božího Syna Ježíše, který sedí po Otcově pravici jako náš prostředník. Nenech se nikým oklamat. Ježíš je *jedinou* cestou k Bohu. Není jednou z *možností*.

„Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne,“ prohlásil Ježíš. „Kdo viděl mne, viděl Otce.“ (Jan 14,6.9) „A o cokoli byste poprosili v mém jménu, to udělám, aby byl Otec oslaven v Synu. Budete-li o něco prosit v mém jménu, já to udělám. Milujete-li mě, zachovávejte má přikázání.“ (Jan 14,13-15)

Jan, jeden z nejbližších Ježíšových následovníků, říká: „...A kdyby někdo zhřešil, máme u Otce přímlovce, Ježíše Krista, toho sprá-

vedlivého. A on je oběť slitování za naše hříchy a nejen za naše, ale i za celý svět.“ (1. Janův 2,1-2)

Neznáš-li Ježíše jako svého Spasitele a Pána, přestaň teď číst a přijmi Ho prostřednictvím následující modlitby:

Pane Ježíši, uznávám, že jsem hříšník, a činím pokání. Prosím, odpusť mi, že jsem chodil po svých sobeckých cestách, a očisti mě. Přijímám Tě jako svého Pána a Spasitele. Věřím, že jsi Boží Syn, který přišel na zem, zemřel na kříži a prolil svou krev za mé hříchy. Věřím, že jsi vstal z mrtvých a sedíš po pravici svého Otce v nebesích. Chci žít svůj život tak, aby Tě to těšilo. Prosím, pošli svého Ducha svatého, aby mě posílil a zmocnil. Děkuji Ti za Tvůj dar spásy, který mi umožní s Tebou navěky žít. Amen.

Odstartování naší modlitby

Nepředstírám, že znám všechny „správné“ způsoby, jak se přiblížit k Bohu. Za dokonalý příklad modlitby je považována ta, které říkáme Modlitba Páně a kterou Ježíš naučil své učedníky. Mnoho lidí ji každý den automaticky odříkává, aniž by se příliš zamýšleli nad jejím skutečným významem. Budeme-li však tuto modlitbu přinášet Bohu s tím, že jí rozumíme, jsme na dobrém začátku.

Potom co se ráno probudím, přesouvám se na svou „startovací plochu“ – opotřebovanou židli se zlatým sametovým potahem, kde se schoulím se svojí Biblií, poznámkovým blokem a perem. Protože očekávám, že mi Bůh bude ukazovat směr a dávat moudrost, chci být připravena si Jeho pokyny a připomínky zaznamenat.

Své modlitby můžeme „odpálit“ různým způsobem. Stejně jako je průběh vesmírné mise zapsán do nejmenších detailů, také Bůh nám dává ve svém Slovu přesné pokyny. Modlitba je však mnohem spontánnější záležitost než start rakety. Ježíš nám řekl: „Když se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.“ (Matouš 6,6, EP)

Součásti modlitby

Je vhodné začít modlitební chvíli díkyvzdáním, chválou a uctíváním. Vstupujeme do Jeho bran s díkyvzdáním a do Jeho nádvoří s chválou. Můžeme s radostí zpívat, nahlas křičet, vyvyšovat Ho hudbou, klanět se, poklekat, tleskat nebo pozvedat ruce (viz Žalmy: 100,4-5; 95; 47,2; 63,5). Mé „ztišení“ před Pánem se tak někdy stává prostřednictvím mého děkování, chvály a uctívání velmi živým a hlasitým.

Před zahájením přímluvy je důležité činit pokání z jakéhokoli vědomého i nevědomého hříchu. Bible říká, že pokud nás naše hříchy oddělují od Boha, neuslyší nás (viz Izajáš 59,2). Proto prosím Boha, aby mě před tím, než se budu modlit za ostatní, očistil od mých hříchů a uvedl mě do správného postoje.

Teď jsem připravená se přimlout. Během přímluvy – která znamená „stát v mezeře“ – stojím mezi Bohem a tím, za něhož se modlím, a prosím Boha, aby zasáhl. Zároveň stojím mezi satanem a tím, za koho se modlím, a zaháním duchy temnoty, které dotyčným brání porozumět pravdě.

Jedním z nejdojemnějších veršů Písma je Boží prohlášení: „Hledal jsem mezi nimi muže, který by zazdíval zeď a postavil se v trhlíně před mou tvář za tuto zemi, ...ale nenašel jsem.“ (Ezechiel 22,30, EP) Bůh volal po někom, kdo by se modlil proti hříchu národa. Dnes touží po tom, abychom se modlili a přimlouvali ve prospěch těch, kteří jsou mu vzdáleni.

Modlete se za vyslání dělníků na žeň

Přestože mnoho členů našich rodin a přátel je ztraceno bez Pána, Bible nám konkrétně neříká, abychom Boha naléhavě prosili o jejich spásu.

Ve 2. Petrově 3,9 vidíme, že Bůh nechce, aby někdo zahynul. Přeje si, aby *každý* došel k pokání. Veškerým záměrem Ježíšova příchodu na zem bylo hledat a spasit ztracené (viz Lukáš 19,10). Andělé